

vilde man med let Samvittighed kunne paa- lægge Kjøbenhavns Kommune det Arbejde, det er at indrette og tilse disse Kontorer. Man har været ganske anderledes haard mod Kommunalbestyrelserne uden at spørge om deres Samtykke ved mange andre Love, men jeg vil ikke blot kalde det høfligt, men selvfølgelig rigtig at høre Kommunalbestyrelsen i Forvejen. Skulle vi prøve noget nyt og se at blive enige om noget, vil jeg finde det rigtig at gaa den Vej, at vi sige: Vi sætte Loven til at gælde i 5 eller 10 Aar o. s. v. et vist Tidrum, for at Sagen kan prøves. Jeg skal derfor anbefale, at dette Punkt bliver taget op med under Overvejelse; jeg tror ikke, at Lovforslaget, som det nu er, vil i nogen væsentlig Grad afkræfte de Mlemper, som man nu jævnlige flager over, og som ganske vist i høj Grad foranlediger megen Bøvhør for Ejenbø. — Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget til videre omhyggelig Behandling og skal ønske, at man kan finde en Form, under hvilken man kan nogenlunde trygt gaa over til noget andet end det nu eksisterende. Ganske vist, det er let gjort, hvis Folketinget forlader sit tidligere Standpunkt og gaar over paa det, vi have forkastet flere Gange; men hvis Folketinget ikke vil det og dog vil se at komme overens om Sagen, er det muligvis rigtig at se at finde nye Bøjse for begge Parter. Spørgsmaalet om det nye er ikke saaledes behandlet i det andet Ting, at det vilde være et rimeligt Krav at stille til det andet Ting uden videre at forandre sit Standpunkt. Bøgge Ting skulde i det Punkt søge at finde hinanden paa noget nyt, og det vil vistelig kunne ske, naar Ministeren ikke stiller sig afvisende. Jeg kan ikke anbefale Tinget at forlade sit tidligere Standpunkt, med mindre man med noget nyt kan komme til en Overenskomst, som giver Betryggelse mod de Mlemper, der nu finde Sted.

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal tillade mig at minde om, at denne Sags Støbne, da den sidst var til Behandling her i Tinget, egentlig ikke fuldstændig berettiger til at sige, at Folketinget har taget noget bestemt Standpunkt i Sagen, thi netop dette, at Sagen ved dens 3dje Behandling blev vist tilbage til Udvalget, fra hvilket der saa ikke blev Tid til at høre videre, tyder paa, at der til syvende og sidst var kommen Tvivl og Betænkning ind, og hvorledes man vilde have løst den, naar Forhandlingerne vare blevne fortsatte, kan vistnok ikke med Sikkerhed vides. En Ting er imidlertid ganske vis, og det er, at for saa vidt man

vil betragte de Forslag, der forelaa fra Udvalget, og som ikke blev vedtagne, men foranledigede Sagens Tilbagevisning, som Udtryk for Folketingets Mening om denne Sag og som en Mening, som Tinget endnu fastholder, er det jo en Opfattelse, der netop gaar i meget modsat Retning af den, som Mindretallet i Landstinget ønskede hævdede. Det er i Grunden den stik modsatte Bøj, man saa vilde gaa, thi det, der var Tale om, var egentlig at lufte Døren op paa vid Gab for al mulig Konkurrence i den Retning og og gøre Fæstemandsvirksomheden til en almindelig Næringsbevisag, som altsaa omkrent saa mange, som det skulde være, kunde saa. Dernæst var ogsaa dette Standpunkt i en anden Henseende saa overordentlig forskelligt fra det, som Mindretallet indtager, og kommer til at staa i meget stærk Modstrid til det, som f. Eks. det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgtreds (Hørdum) udtalte her i Tinget i Dag; nemlig paa Spørgsmaalet om Bevilling eller Børgerskab eller Næringsbevis; det er nemlig ikke disse Ord, det drejer sig om; om man vil kalde det det ene eller det andet, har langt mindre at betyde, men Hovedpunktet derved er Spørgsmaalet, om denne Tilladelse til at drive Fæstemandsvirksomhed kunde tages tilbage igen af den Autoritet, som havde givet den, eller om den kun kunde berøves den paagældende ved Dom. Derfor man valgte den Bøj, som den Gang var foreslaet af Flertallet af Udvalget, var Meningen den, at denne Bevilling ikke kunde fratages den paagældende undtagen efter Dom, og naar nu det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgtreds i Dag tyrede Frygt for, at de administrative Myndigheder, skønt de efter dette Lovforslag have Magt til at tage Bevillingen tilbage, naar der efter deres Overbevisning er drevet Misbrug, vilde benytte dette altfor sparomt, vilde jo Forholdene i den Henseende blive 10 Gange værre, naar der skulde udtrøves Dom for at fratage den paagældende Tilladelsen. For at kunne det vilde det jo nemlig være nødvendigt, at man kunde føre et fuldstændigt juridisk Bevis for de Misligheder, som man lagde ham til Last. Dette var og er overhovedet efter min Mening en af Hovedindvendingerne mod den Ordning, som den Gang var foreslaet, at det ikke kan gaa an. Derfor man skulde være indskrænket til kun da at stride ind mod Fæstemænd, naar man kunde føre et fuldstændigt juridisk Bevis for de Misligheder, der lægges dem til Last, vilde den Myndighed, man kunde have over dem, og den Frygt, de kunne nære for, at Bevillingen kan tages fra dem, blive saa overordentlig ringe, blive i den Grad for-